

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: O. CH.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. srpna 2019, č. j. OAM-260/LE-BA02-LE24-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany. Má za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve vazbě na § 2 odst. 4 téhož zákona). Dále porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci - rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 52 správního řádu, jelikož neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy, jimiž byl žalovaný veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo porušeno ustanovení § 12, 14 a 14a zákona o azylu. Poukázal i na nerespektování čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 a 9 Úmluvy o právech dítěte – napadeným rozhodnutím měl být žalobce bez řádného důvodu oddělen od svých dětí. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento názor zopakoval i v replice k vyjádření žalovaného ze dne 22. 11. 2019 a doplnil, že správní orgán zcela rezignoval na zjištění skutkového stavu směrem k faktické možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině, čímž se dopustil nerespektování judikatury správních soudů týkající se této problematiky.
3. Žalobce v podané žalobě (a posléze i ve zmíněné replice) převážně upozorňoval na skutečnost, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem, což vedlo zejména k nesprávné aplikaci ustanovení § 14 a 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce poukázal na nebezpečí vážné újmy, které mu jakožto civilistovi hrozí v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že pochází z Luhanské oblasti, která je kontrolována proruskými separatisty. Shledává tak, že jeho případný návrat do vlasti by mohl být spojen s hrozbou svévolné a selektivní sankce jak od ozbrojených skupin, tak od samozvaných orgánů státní moci. V souladu s touto problematikou vyjádřil obavy, že by byl v případě návratu na Ukrajinu povolán do armády a musel by bojovat se zbraní proti svým bývalým sousedům.
4. Ke svému dosavadnímu životu žalobce podotkl, že v České republice pobývá s určitými přestávkami od roku 2005, posledních 7 let již nepřetržitě, o vysokém stupni jeho integrace svědčí to, že svou výpověď učinil v českém jazyce. V České republice (dále také „ČR“) má dvě děti, které tu navštěvují školské zařízení. S jejich matkou nežije. V místě, kde měl naposledy ve vlasti registrován pobyt, skutečně nikdy nebydlel a v případě návratu by se tak dle jeho slov stal „bezdomovcem“.
5. Žalovaný nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů, která se zvláště opírá o premisu, že: „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“. Možnost vnitřního přesídlení správní orgán nezkoumal ve vztahu k individuálnímu případu žalobce. Ten závěry o situaci po možném návratu na Ukrajinu podpořil i dalšími materiály, jako např. zprávou Mezinárodní organizace pro migraci „*National Monitoring*“.

System Report Of The Situation Of Internally Displaced Persons June 2018“, z níž se podává, že se situace na oblasti zaměstnanosti vnitřně vysídlených osob zhoršuje. Osoby mají potíže s nalezením zaměstnání. Žalobce se dále vyjádřil i k otázce využití státní sociální podpory, jejíž získání je problematické. Tato pomoc rovněž nemá stačit k úhradě stravy, ubytování, oblečení a léků. Tzv. vnitřní vysídlenci jsou (dle zmíněných materiálů) diskriminováni na trhu práce. V neposlední řadě odkázal žalobce i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 43 Az 11/2017 – 72, v němž nadepsaný soud dovodil, že skutkový stav, který vzal správní orgán v potaz, nemá oporu ve správním spisu. Tytéž závěry přitom žalobce vztahuje i na svůj případ. Otázku možného vnitřního přesídlení měl žalovaný uzavřít dle žalobce takto: „*odůvodněním jeho formální možnosti bez toho, aby se žalovaný jakkoliv zabýval faktickou možností vnitřního přesídlení na základě řádného zjištění skutkového stavu a posouzení kritérií vyjmenovaných v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2017, č. j. 32 Az 8/2016-45.*“ Žalobce tak poukazoval na následující kritéria. Zda je jiná část země pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany dostupná, zda přesun do jiné části země je účinným prostředkem proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Jelikož napadené rozhodnutí posouzení těchto kritérií neobsahuje, je nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a nezákonné. Žalovaný měl pro své závěry vycházet z informací, které by mu poskytly různé zdroje a ty posuzovat komplexně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39).

6. Již zmíněná replika k vyjádření žalovaného ze dne 22. 11. 2019 se nesla ve shodném argumentačním duchu. Žalobce nad výše uvedené poukázal toliko na to, že má v ČR děti a tuto skutečnost shledává jako relevantní pro možnost udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 14 a § 14a písm. d) zákona o azylu. Trvá na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě přípisem ze dne 21. 10. 2019. Žalobu považuje za nedůvodnou a trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobní argumentace je obecná, přičemž odkazuje pouze na ustanovení zákona o azylu a správního řádu. Žalovaný podotkl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení a doplnil, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vycházel z informací, které k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl sám žalobce a ze skutkového stavu, který zjistil řádným procesním postupem. Žalovaný je toho názoru, že není povolán k tomu, aby domýšlel a doplňoval důvody žalobce k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jakékoliv formě. K výčtu ustanovení, která měl správní orgán dle podané žaloby porušit, konstatoval, že se jedná pouze o námitku formulovanou v obecné rovině, přičemž žalobce ji nijak nekonkretizuje, ani nevysvětluje, jakých konkrétních pochybení se měl správní orgán dopustit.
8. Žalovaný má za to, že žalobce může svůj pobyt v ČR legalizovat jinými způsoby a tím zajistit svůj rodinný život. Mezinárodní ochrana primárně neslouží k účelům legalizace pobytu a ani není jejím cílem přispívat ke slučování rodiny.
9. K námitce žalobce, že ten pochází z Luhanské oblasti, která je kontrolována proruskými separatisty, přičemž se obává návratu z důvodu tamní bezpečnostní situace, žalovaný

sdělil, že žalobce má možnost usídlit se například v některé z oblastí, která je pod plnou kontrolou centrální vlády v Kyjevě. Lze řešit i situaci, která byla nastíněna, tedy že by se žalobce po návratu na Ukrajinu stal bezdomovcem a neměl by zajištěné základní životní potřeby (k této problematice odkázal žalovaný na zprávu Informace MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.)

10. Ani námitka možného povolání do armády nebyla žalovaným shledána jako důvodná. Žalovaný konstatoval, že: *„že v současnosti jsou na tzv. linii dotyku nasazeni pouze vojáci z povolání a dobrovolníci. Obava jmenovaného z narukování nemůže být azylově relevantní i z důvodu, že i podle českého právního řádu je nenastoupení k výkonu vojenské služby nebo její maření dle §§ 369 – 374 zákona č. 40/2009 Sb. trestným činem, a to i přestože byla zrušena základní vojenská služba. Správní orgán nad rámec svého vyjádření uvádí, že žalobci na Ukrajině ani nehrozí trestní stíhání v případě odmítnutí výkonu vojenské služby, a to z důvodu, že dle ukrajinských zákonů je nenastoupení k jejímu výkonu postižitelné pouze za předpokladu, že občan převzal povolávací rozkaz. Vzhledem ke skutečnosti, že jmenovaný žádný povolávací rozkaz nepřevzal, není trestně postižitelný.“*
11. Žalovaný je toho názoru, že žalobce se může v rámci Ukrajiny vnitřně přesídlit do bezpečné oblasti, přičemž v souvislosti s touto problematikou zároveň podotkl, že obavy z diskriminace v oblasti zaměstnanosti nemohou být relevantním důvodem pro možné udělení mezinárodní ochrany. Doplnil, že všechny materiály, které jsou založeny ve správním spisu, byly žalobci dány k prostudování, přičemž ten je po jejich zhlédnutí doplnit nechtěl.
12. V závěru žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci neshledává způsobitou ke zpochybnění důvodnosti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Na základě výše uvedeného navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.
14. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro

řízení zahájena na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

15. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 2. 5. 2019. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobce učiněné v průběhu celého správního řízení představují několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobce.
16. Pouze ve stručnosti krajský soud shrnuje, že žalobce je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti. Má dvě děti, rovněž ukrajinské státní příslušnosti, které se narodily v České republice. S jejich matkou nežije. Je bez náboženského přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní. Posledním místem jeho bydliště bylo město Luhansk. Z vlasti odjel v roce 2005 - vycestoval na základě víza. Je zdravý a nepotřebuje žádnou pomoc cizí osoby. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je válka v oblasti, z níž pochází, a to, že má v České republice dvě děti. Žalobce poukázal i na obavu z osob, od nichž si na Ukrajině půjčil obnos peněz. V průběhu správního řízení nebylo poukázáno na žádnou skutečnost, z níž by se daly dovodit jakékoliv problémy žalobce se státními orgány Ukrajiny. Ten sám vypověděl, že ve vlasti nikdy nečelil trestnímu stíhání. V České republice žije již 15 let (s přestávkami), má zde zázemí a zcela se integroval do zdejší společnosti (z Ukrajiny odjel původně z ekonomických důvodů). Žalobce je toho názoru, že ve vlasti by čelil problémům v souvislosti s válečným stavem na části území Ukrajiny a rovněž by byl konfrontován osobami, od nichž si půjčil určitý finanční obnos.
17. Při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konkrétně vycházel z žalobcovy výpovědi, rozhodnutí PČR ze dne 30. 4. 2019, č. j. KRPL-42211-27/ČJ-2019-180022-SV (o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců), dále informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a to: Informace MZV ČR, č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“; Informace OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019; „Vnitřně vysídlené osoby“ ze dne 20. 2. 2019; Informace ukrajinského zastupitelského úřadu v ČR „vyhotovení cestovního pasu občana Ukrajiny pro výjezd do zahraničí“ ze dne 12. 6. 2018.
18. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) dne 17. 6. 2019. Žalobce této možnosti využil a k seznámení se s podklady se dostavil. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak nerozporuje ani žalobce, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
19. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k názoru, že žaloba n e n í d ů v o d n ě n á.
20. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4

As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z vnitřního ozbrojeného konfliktu v oblasti Ukrajiny, z níž pochází. Má rovněž strach z možného povolání do armády, či výhrůžek spojených s jeho zadlužením. V průběhu správního řízení také vyplynulo, že žalobce by rád zůstal v ČR kvůli svým dvěma dětem, které finančně podporuje a pomáhá tak své bývalé přítelkyni – matce dětí.
23. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce v podané žalobě pouze odkázal na údajné porušení předmětného ustanovení, ale zároveň se blíže k této problematice nevyjádřil a argumentaci na toto téma nijak nerozvedl. Krajský soud se proto zabýval touto námitkou ve zcela obecné rovině.
24. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, jelikož žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval.
25. Nelze rovněž shledat, že by měl žalobce nárok na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl sice, že jedním z důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy o jeho bezpečnost, jelikož v případě návratu do vlasti by mohl být odveden do oblasti bojů, či by mohl být v souvislosti s ozbrojeným konfliktem v místě jeho posledního bydliště vystaven nějakému nebezpečí. Přesto svůj odchod z vlasti s problematikou pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nijak nespojoval, žádné konkrétní indicie, nasvědčující hrozícímu nebezpečí neuvedl.
26. Krajský soud upozorňuje, že pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu přitom nelze vycházet pouze z domněnek, které byly navíc uvedeny ve zcela hypotetické rovině. Naopak žalovaný podložil své rozhodnutí aktuálními a zcela přílehlými materiály, které obavy žalobce vyvrací (viz jejich výčet výše) a celou problematikou se zabýval zcela vyčerpávajícím způsobem na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud je proto ve shodě se žalovaným toho názoru, že jednání, jemuž by mohl být žalobce ve vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Důvody pro udělení azylu vymezené v předmětném ustanovení krajský soud neshledal.

27. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Udělení azylu dle § 13 zákona o azylu nepřicházelo s ohledem na zjištěný skutkový stav vůbec v úvahu.
28. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Bylo postaveno najisto, že děti žalobce jsou ukrajinské národnosti a stejně tak jejich matka. V průběhu správního řízení navíc nevyplynulo, že by jim (či jiným rodinným příslušníkům žalobce) byla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevznese žádných námitek.
29. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
30. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Nejvyšší správní soud se k tomuto vyjádřil dále v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, takto: *„Udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkouvává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkouvat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkouvává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.“* Samotné správní rozhodnutí tak podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
31. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo*

osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

32. Jedním z důvodů, pro něž žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR je to, že zde má s bývalou přítelkyní dvě děti a zároveň zde má určitou životní úroveň, kterou by po příjezdu na Ukrajinu mohl ztratit. Krajský soud hodnotil, zda žalovaný nevybočil z mezí, které mu pro správní uvážení stanovuje zákonná úprava. Při posuzování pak nadepsaný soud vycházel z toho, že správní uvážení neznamená libovůli správních orgánů v rozhodování a nemůže vést k nepodloženým rozhodnutím. Každé správní uvážení probíhá v přesně vyznačených mezích, stanovených příslušnou správní právní normou, minimálně podle základních zásad, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů a to podle zásady legality a vázanosti správy zákonem.
33. Lze konstatovat, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, vycházel převážně ze žádosti žalobce a jeho výpovědí, ale i dalších materiálů, které jsou aktuálního data a reagují mimo jiné i na sociální a bezpečnostní problematiku (výčet materiálů viz výše). Při svém posuzování nevybočil z rozsahu stanoveného zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou, na kterou v odůvodnění napadeného rozhodnutí bohatě odkazoval. Své argumenty řádně odůvodnil, když vzal v potaz konkrétní skutkový stav týkající se žalobce, včetně jeho ekonomické, rodinné i sociální situace (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Krajský soud ve shodě se žalovaným podotýká, že smyslem humanitárního azylu je poskytnout pomoc osobám, které jsou např. těžce postižené nebo čelily významné přírodní katastrofě. Krajský soud tak uzavírá, že neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena, či důvod k tomu, aby se soud od judikatury, z níž žalovaný ve svých úvahách vycházel, odklonil.
34. Krajský soud obiter datum upozorňuje, že institut azylu obecně slouží k ochraně osob, které jsou na území své vlasti pronásledovány. Takový institut tak nelze využít k legalizaci pobytu cizince na území České republiky z důvodů, jež nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu. V případě žalobce je navíc zřejmé, že jeho hlavní motivací je finančně podporovat své děti v České republice, výkon svého rodičovského práva ale může tímto způsobem vykonávat případně i ze zahraničí. Krajský soud ve shodě se závěry správního orgánu žalobcovy námitky jako důvodné pro udělení humanitárního azylu neshledal.
35. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
36. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání

žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

37. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na str. 3-4 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes.
38. Předně, žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť není sporu o tom, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
39. Krajský soud dále upozorňuje, že žalobci nesvědčí ani mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se s otázkou hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem. Poukázal na fakt, že žalobce je osoba, proti které nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném negativním jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jako vážnou újmu nelze shledat ani nutnost případně vykonat vojenskou službu ve vlasti, neboť ji nelze považovat za nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ale je vnímána jako jedna ze základních štáto-občanských povinností. Krajský soud by pro úplnost poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalobce ve správním řízení a v žalobě vůbec netvrdil, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ve správním řízení opakovaně spojoval své obavy z návratu na Ukrajinu pouze s tím, že by mohl být povolán do armády, či pouze zcela hypoteticky čelit možným těžkostem po návratu do místa, kde se narodil.
40. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu musí krajský soud předně konstatovat, že jím poskytnuté informace jsou zcela obecné, nepodpořil je žádným relevantním a aktuálním podkladem či vysvětlením. I z této skutečnosti plyne, že žalobce pouze zcela na základě svých domněnek předjímá možné události, které se mohou a nemusí v místě jeho původu stát. Žalobcem popisované potíže, resp. zcela pomyslně nastíněné obavy, ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. V zemi původu nežije již 15 let a nikdy zde osobně nečelil žádným problémům.
41. Pokud se žalobce zmínil o obavách z osob, jímž dluží určitý finanční obnos, krajský soud podotýká, že je mu známa možnost dostupné pomoci ukrajinských státních orgánů a dalších bezpečnostních složek, jak vyplynulo z Informace OAMP, ze dne 25. 4. 2019, Situace v zemi. V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit dále

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31 či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53.

42. Co se týče bezpečnostní situace na Ukrajině, nadepsaný soud doplňuje, že tamější situaci nelze klasifikovat jako tzv. totální konflikt, jelikož probíhající konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Krajský soud v tomto směru proto poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která setrvale zastává názor, že ozbrojený konflikt na Ukrajině není sám o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť nejde o „totální konflikt“ (usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 9. 12. 2015 č. j. 6 Azs 232/2015 - 32, ze dne 13. 12. 2016 č. j. 6 Azs 291/2016 - 33, ze dne 22. 2. 2018 č. j. 8 Azs 123/2017 - 40 či ze dne 27. 2. 2019 č. j. 6 Azs 372/2018 - 31). Nebylo tomu tak ani nikdy v minulosti.
43. Nicméně s ohledem na skutečnost, že ozbrojený konflikt probíhá právě v regionu, z něhož žalobce pochází (v Luhanské oblasti), je nutné posoudit, zda žalobce může nalézt účinnou ochranu v jiné části země. Možnost „vnitřní ochrany“ (někdy se také hovoří o „vnitřním útěku“ nebo „vnitřním přesídlení“) je upravena v § 2 odst. 7 zákona o azylu a v čl. 8 kvalifikační směrnice. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Právě uvedené lze shrnout do následujících čtyř kritérií, které je třeba hodnotit při zvažování aplikace daného institutu: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti; a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74).
44. Žalovaný na základě shromážděných zpráv konstatoval, že možnosti stěhování v rámci Ukrajiny jsou standardní, vyjma oblastí, kde probíhají boje. Nejsou žádná úřední omezení v tomto směru. Krajský soud s uvedeným hodnocením souhlasí. O splnění prvních třech z výše citovaných kritérií podmiňujících aplikaci institutu vnitřní ochrany nelze mít žádných pochyb. Jiné části Ukrajiny jsou pro žalobce zcela jistě dostupné. Přesun do některé z těchto částí by byl účinnou ochranou před nebezpečím vážné újmy hrozícím v Luhanské oblasti, neboť ozbrojený konflikt se separatisty je omezen pouze na východní část Ukrajiny. Nucené navrácení do původní oblasti by žalobci podle všeho také nehrozilo.
45. Krajský soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce je zcela namístě i možnost vnitřního přesídlení [a to i v souvislosti nad úvahami ve smyslu ustanovení § 14a

písm. c) zákona o azylu]. Žalovaný navíc žalobci dokonce doporučil konkrétní místa, která by mu mohla nejvíce vyhovovat (viz materiály založené do správního spisu). Jak již bylo řečeno, konflikty na Ukrajině probíhají pouze ve dvou oblastech země. Žalobce v tomto směru namítal jen to, že pochází z Luhanské oblasti, kde střety probíhají. Krajský soud si je této informace vědom, současně ale nelze přehlédnout fakt, že žalobce již v této oblasti nemá zázemí, před odchodem z vlasti byl dokonce registrován v části území, která je kontrolována vládou a jak sám řekl, po příchodu do vlasti by byl „bezdomovcem“. Žalovaný se vzhledem ke kusým informacím, které žalobce v průběhu správního řízení poskytl, vypořádal s otázkou možného vnitřního přesídlení dostatečně. Žalobci poskytl zřetelné a aktuální informace o jednotlivých oblastech Ukrajiny a tamější situaci. Krajský soud na závěry žalovaného bez dalšího odkazuje.

46. Krajský soud tak po prostudování zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným konstatuje, že vnitřně přesídlené osoby se na Ukrajině potýkají s určitými potížemi, například při hledání ubytování či zaměstnání. Tyto potíže však nejsou natolik zásadní, aby nebylo možné považovat přestěhování z Luhanské oblasti do jiné části Ukrajiny za rozumnou alternativu. Právě uvedené platí obzvláště v případě osob, které nemají žádné zvláštní potřeby (tak jak je tomu i u žalobce). Ukrajinská vláda a další subjekty (nevládní organizace, mezinárodní humanitární organizace) se snaží přesídleným osobám v rámci svých možností finančně i jinak pomáhat. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by přesídlené osoby čelily ve zvýšené míře například fyzickému násilí, či jiným obdobným zásahům do lidských práv. Ke stejným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud při hodnocení aktuální situace na Ukrajině vztahující se k závěru o splnění podmínek pro aplikaci institutu vnitřní ochrany (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 – 40, a usnesení ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Azs 261/2018 – 38).
47. Žalobci nelze dát dále za pravdu v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či ochrany doplňkové) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Nejen, že žalovaný opíral své úvahy o zcela aktuální informační zdroje, ale své závěry odůvodnil komplexně i vzhledem k individuální situaci žalobce.
48. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 110372/2018-LTPT ze dne 16. 5. 2018 vyplývá, že není známo, že by občané Ukrajiny, kteří se vrací do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
49. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona o azylu nehrozí.
50. Žalobce v podané žalobě namítal zejména porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a to v souvislosti s možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. K žalobcem tvrzenému rozdělení jeho a dětí zastává krajský soud shodný názor, jaký byl již několikrát judikován Nejvyšším správním soudem, tedy že: *„Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout*

intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30).

51. Krajský soud konstatuje, že závěry napadeného rozhodnutí nemohou bez dalšího představovat z hlediska dopadů do jeho rodinného a soukromého života nepřiměřený zásah ve smyslu citované judikatury, neboť žalobci jím nebyl vysloven zákaz pobytu ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30).
52. Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění. Této skutečnosti si musí být zřejmě vědom i žalobce, jelikož v žalobě k této problematice odkazoval na judikaturu týkající se otázky legalizace pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Ta ovšem na daný případ z logiky věci nedopadá.
53. Krajský soud tak musí přisvědčit i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
54. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně ještě jednou v podrobnostech odkázat. Žalobce zcela nepřiléhavě odkazoval na judikaturu zdejšího soudu, která se týkala nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jak bylo několikrát zopakováno, žalovaný vychází zejména ze samotné výpovědi žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Informace, které žalobce poskytl, byly přitom dostatečné k tomu, aby správní orgán mohl učinit závěr o nemožnosti jejího udělení. Své argumenty podpořil žalovaný rovněž materiály (převážně z roku 2019), které pouze dokreslují azylový příběh žalobce. Lze mít za to, že žalovaný povinností, které jsou na něj kladeny, dostál a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil.
55. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
56. Krajský soud uzavírá, že požádat o mezinárodní ochranu lze pouze bezprostředně po příjezdu osoby na území České republiky, v okamžiku, kdy k tomu má žadatel příležitost. V tomto směru lze i odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs

119/2004, je uvedeno: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“

57. K obavám žalobce ohledně jeho ekonomické situace po návratu do vlasti (nemožnost získat zaměstnání či nedostatek materiálního a sociálního zázemí) krajský soud připomíná, že ty nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a stejného zákona (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004-43).
58. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami.
59. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
60. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. května 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.